

[Lønger]

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af et jysk og et sjællandsk fængselsmuseum.
(Beslutningsforslag nr. B 81).

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af reglerne om udgang for de indsatte i anstalter og arresthuse.

(Beslutningsforslag nr. B 82).

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af bestemmelserne om prøveløsladelse og om sikring af de indsattes retssikkerhed i sager om afslag på prøveløsladelse.

(Beslutningsforslag nr. B 83).

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af uhindret kommunikation mellem folketingsmedlemmer og de indsatte i anstalter og arresthuse.

(Beslutningsforslag nr. B 84).

Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af arbejdspligten for de indsatte i anstalter og arresthuse samt om sikring af de indsatte strejkeret.

(Beslutningsforslag nr. B 85).

Forslag til folketingsbeslutning om forbedring af vilkårene for familier, faste samlevende m.fl. til indsatte i anstalter og arresthuse.

(Beslutningsforslag nr. B 86).

Forslag til folketingsbeslutning om anvendelse af sikringsmidler i anstalter og arresthuse.

(Beslutningsforslag nr. B 87).

Forslag til folketingsbeslutning om strafafsoneres krav på fællesskab under indsættelse i anstalter og arresthuse.

(Beslutningsforslag nr. B 88).

Hvert forslag er udførligt omtalt i de respektive bemærkninger, men da en samlet fremsættelse af så mange forslag på én gang udgør en egentlig kriminalreform, finder jeg det nødvendigt at trække nogle overordnede linjer frem.

Forslagene kan opdeles i 4 grupper.

Den første gruppe handler om den mere overordnede kriminalpolitik og omfatter foranstaltninger til bekæmpelse af kriminaliteten, nedsættelse og systematisering af strafferammerne, aftrapning af frihedsstraffen og udvidet anvendelse af alternative sanktioner. Men i tilknytning hertil skal også ses forslagene om forhøjelse af den kriminelle lavalder

og afskaffelse af livstidsstraffen. Forslaget om at nedbringe ventetiderne og at overføre personaleressourcer fra anstalterne til den frie kriminalforsorg falder direkte i forlængelse af målsætningen om at udvikle anvendelsen af alternative sanktioner. Endelig er forslaget om en straffuldbyrdeelseslov et forsøg på at indføre et formelt grundlag for strafafsoningen, hvor det klart afgrænses, inden for hvilke rammer enhver straffuldbyrdeelse skal finde sted.

Fælles for disse forslag er, at VS betragter det nuværende sanktionssystem som uegnet til at opfylde de formål, som et sanktionssystem må opfylde. Her tænkes på, at sanktionssystemet i et vist omfang skal være generalpræventivt, men at generalprævention ikke alene kan forebygge kriminalitet, hvorfor det også er nødvendigt at lægge vægt på de sociale og kulturelle forhold, som betinger en overvejende del af kriminaliteten. Der tænkes også på, at sanktionssystemet skal virke specialpræventivt. Det vil sige, at de mennesker, som det ikke ved generalpræventive, sociale og kulturelle foranstaltninger er lykkedes at afholde fra kriminalitet, skal behandles, så der er størst mulig chance for, at de kan indgå i samfundet uden at begå ny kriminalitet.

Det nuværende sanktionssystem anvender størstedelen af sine ressourcer på at hindre indsatte i at flygte, mens kun en lille del anvendes på forsorgspersonale i de lukkede anstalter og personale i det hele taget i den frie kriminalforsorg. Afsondringen fra samfundet og den ydmygende behandling, som fængselsvæsenet bruger over for de indsatte, gør de indsatte dårligere rustet. Især fratager man folk ethvert ansvar og enhver selvstændighed, og der er således tale om en egentlig afrustning med hensyn til de indsattes muligheder for at begå sig i samfundet bagefter.

Forslagsstillerne synes ikke, at dette er én hensigtsmæssig anvendelse af samfundets ressourcer, og vi synes heller ikke, det er særlig human.

Det antages ofte i debatten, at hårde straffe er mest effektive. VS har den stik modsatte opfattelse. Vi mener, at en mere human behandling af mennesker, både lovovertrædere og andre, er mest effektiv i forebyggelsen af kriminaliteten. Dette understreges især af, at det netop er de mennesker, som altid har været behandlet dårligst, der oftest begår kri-